

[Oluf Pedersen.]

lider, medens de med de store Indtægter og Formuer har faaet forholdsvis mere end før.

Siden 1929, i den nuværende Regerings Tid, er Bøndernes Indtægter faldet med 18 pCt., men Arbejdernes Indtægter er faldet med 6. Det er Monopolisterne, der er løbet med Fortjenesten. Vi har set en Udvikling af Skatterne, som ganske naturligt skal virke saadan, at det bliver værre og værre. Hvis vi ser paa Skatteudskrivningen i 1904—09 — det er Aar, som bl. a. Venstre og Det frie Folkeparti gerne vil vende tilbage til —, var den bortset fra Grundskyld paa 110 Mill. Kr. I 1934—35 var vi naaet op paa 660 Mill. Kr. i Skat paa Arbejde og Indkomst, i 1936—37 paa 770 Mill. Kr., og jeg vil antage, at naar dette Finansaars slutter, er man naaet op til ca. 880 Mill. Kr. eller det ottedobbelte af 1904—09.

Det er givet, at hele dette Skattesystem, der igen staar i Forbindelse med, at man skal tage Toldindtægter, skabe øgede Muligheder, for at der kan tjenes i Ly af den Forfalskning af Priserne, som derved finder Sted, betyder, at man faar alt for store Udgifter for den arbejdende Befolkning. Det betyder, at man skaber Arbejdsløshed og laver Landbrugskrise ved Hjælp af de Foranstaltninger, som er foretaget her i Rigsdagen. Derom kan der efter mit Skøn ingen Tvivl være.

Hvis man ser paa, hvordan det er med Prisen for Varen, saadan som den bliver betalt hos Producenten i dansk Havn, ser man, at naar den i 1914 steg fra 1 til 2 — Forbrugerne havde altsaa at betale det dobbelte af, hvad Producenten havde faaet, det dobbelte af, hvad Varen havde kostet i dansk Havn —, saa maatte i 1935 Forbrugerne betale det tredobbelte; alene gennem denne Fordyrelse af Varerne fratog man dem altsaa $\frac{1}{3}$ af deres Arbejdsudbytte. Her er Krisens Aarsag, og det er her, der skal sættes ind.

Den højtærede Landbrugsminister talte om Landbrugets Gæld og mente, at denne var alt for høj. Heri er jeg enig med Ministeren, men der er meget andet end dette i Vejen. Hele Skattesystemet maa ændres, den falske Kapital skal afvikles. Set fra vort Synspunkt er et Forslag som det foreliggende kun Pusleri og skadeligt Pusleri.

Nu kan man sidde og regne ud, hvorvidt det er en Fordel med disse forskellige Ordninger, som man har gennemført. I gamle Dage var det saadan, at det var et stort Stridsspørgsmaal ude i Mejerierne, om man skulde stemme efter Køernes Antal, om det skulde være Ko-Stemmer, eller man

skulde have det mere demokratiske, at hvert Medlem af Mejeriet havde een Stemme. Nu ser vi paa Rigsdagen fremsat et Forslag, hvor man uddeler Penge af Statskassen ud fra det Synspunkt, at jo flere Køer Folk har, des flere Penge skal de have af Statskassen. Det er en ny Form for socialdemokratisk Politik, at de, som meget haver, skal mere gives. Hvis der er en fattig Husmand, der kun har 1 Ko, skal han have 10 Kr.; hvis en anden er bedre stillet og har 3, giver man ham 30 Kr. Jeg synes, at hele dette Princip er forkasteligt.

Det forekommer mig, at et Lovforslag som det, der her foreligger, er urimeligt, set fra alle Synspunkter, men det afgørende er dog ikke, hvorvidt man nu mener ud fra visse Beregninger at kunne slutte, at det virker godt. Det afgørende for mig er at se, om en Lovgivning som denne er i Strid med alle gode Traditioner. Man skal ikke se et Lovforslag ud fra, om det nu passer ens Interesser. Man bør for øvrigt gøre sig klart, at det er umuligt at gennemføre en Særlovgivning, der er til Gavn for de mange; en Særlovgivning kan kun gennemføres saadan, at den er til Gavn for de faa, og det er jo det Forhold, som Køge-Resolutionens hele sunde Tankegang blev bygget op paa.

Regering og Rigsdag har Pligt til at lovgive ud fra, hvad de mener er Ret, og man maa spørge, om en Lovgivning som den her foreslaaede er retfærdig. Naar man nu har et Skatte- og Toldsystem, som snyder Bønderne, skal man saa ikke til Gengæld give dem noget mere for Smørret? Det er jo Spørgsmaalet, som det rejses. Man skal, siger man fra Venstres Side, sikre Erhvervenes Ligestilling. Nu er det altsaa ikke lige Ret, men lige Uret, man fra den Side kræver. Jeg spørger, om det er muligt. Hvis det ikke er muligt, maa man indrømme, at Venstres Krav er Taagesnak. Der er næppe nogen Venstremand her paa Rigsdagen, der tror, at det er muligt ad kunstig Vej at gennemføre en Ligestilling af Erhvervene. Man ved, at Landbrugets Stilling som Eksport erhverv gør, at kun 20—30 pCt. af dets Varer kan drives kunstigt op i Pris ved hjemlige Foranstaltninger, og derfor vil de rammes lige fuldt af de Forfalskninger af Priserne, som finder Sted i øvrigt.

Man har saa været inde paa den Tanke, at man kunde give Eksportpræmier og derigennem skabe en Ligestilling af Erhvervene. Det er udtrykt paa den Maade af en forhenværende Venstre-Folketingsmand, at hvis man gjorde det og kom paa lige Fod, saa kunde man, hvis man ikke kunde leve, da